

POESIA

DONES

Dones,

Tan sols recorda pretàrita

en aquest minúsilenci

que, en aquest precís moment,

m'inunda.

I meus això,

Personatges a l'intempèrie,

i només em genereu voluptuositat,

que apareixeu sobtadament,

inconstament,

i només vosaltres amaineu la indiferència,

en aquesta persistent onada de moments vitals,

en la pluja intermitent

tenyeix de grisar al meu respir,

i per què m'insisteixen les vostres formes abnegades?

aquest respir que massa sovint palpo,

Dones.

Got de beguda entarbelada i forta,

ressegueix el camí, tal vegada premeditat, anhelat

d'imperfectes designis luxuriosos

que m'abasseguen en aquesta mar d'indecissió,

d'oblit, de reflexió, de provocació...

De silenci (me n'adono compte) preparat.

Fugaç aquest trajecte, Dones,

i només sembla que sigui el meu, de trajecte,

traçat sota l'impressió d'una intempèrie nocturna,

ens ha fet regalimar el batec fortuit d'una mirada

com a resposta del diàleg vibrant,

il·lusori i precís

etern d'aquell dilema brollat

dins la foscor imperceptible d'aquella nit,

d'aquell moment,

d'aquella vida, d'aquesta.

Dones,

i només, tan sols, em delecteu amb el vostre encalç,

i només asfixieu la meua inconstància,

i només em signifiqueu el meu orgull,

i només em concediu un desaire,

i només per aquest esqueix sagnant que m'heu entreobert,

brindo,

matize la vostra presència,

Dones.

"Gertrúdia de Sulterra"

1980

RELLOTGE

Sonet

Espero oir el rellotge donant les dotze batallades
per donar acomiadament a l'Any que s'acomiada,
al mateix instant que les dotze tradicionals campanades
donen la benvinguda al nou Any que està d'arribada.

Sonen les notes del rellotge vibrans i acompassades
totes a là una en van dialogant la canço entonada:
aquella que mai serà oblidada ni a través dels segles:
la mort dona pas a la vida un cop arrabassada.

Rellotge: és serena guia del temps, arreu l'acompanyes;
ets humil, mes tens una austeritat que fa basarda,
amb els segons, minuts, hores que marques ens arrabasses

amb llur monòton transcurs, els bells jorns de nostra vida,
i ens omplenes de terror al veure que els anys te n'emportes
amb una lleugeresa que n'espanta i n'acovarda...

Ma. del Pilar Montserrat i Puig.

POESIA SENSE PARAULES

